Stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ke

— **sdělení Komise Radě, Evropskému parlamentu a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru – Koordinace systémů přímých daní členských států na vnitřním trhu**

— **sdělení Komise Radě, Evropskému parlamentu, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru – Daňové zacházení se ztrátami v přeshraničních situacích a**

— **sdělení Komise Radě, Evropskému parlamentu, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru – Zdanění při odchodu a potřeba koordinace daňových politik členských států**

KOM(2006) 823 v konečném znění

KOM(2006) 824 v konečném znění – SEK(2006) 1690

KOM(2006) 825 v konečném znění

(2008/C 10/25)

Dne 19. prosince 2006 se Komise v souladu s článkem 262 Smlouvy o založení Evropského společenství rozhodla konzultovat Evropský hospodářský a sociální výbor ve věci výše uvedené.

Specializovaná sekce Hospodářská a měnová unie, hospodářská a sociální soudržnost, kterou Výbor pověřil přípravou podkladů na toto téma, přijala stanovisko dne 4. září 2007. Zpravodajem byl pan NYBERG.

Na 438. plenárním zasedání, které se konalo ve dnech 26. a 27. září 2007 (jednání dne 26. září 2007), přijal Evropský hospodářský a sociální výbor následující stanovisko 168 hlasy pro, 2 hlasy byly proti a 4 členové se zdrželi hlasování.

1. **Závěry a doporučení**

1.1 S ohledem na cíle a zaměření činností v oblasti zdanění a vnitřního trhu souhlasí Evropský hospodářský a sociální výbor s názorem Komise, že pomocí koordinace a spolupráce mezi členskými státy je možno dosáhnout cílů daňové politiky a chránit daňové základy. Tím bude zároveň umožněno snížení nákladů na plnění požadavků a odstranění překážek, jako je diskriminace a dvojí zdanění.

1.2 Komise se v tomto sdělení vyjadřuje velmi opatrně tak, že „by chtěla navrhnout …“, „navrhuje přezkoumat …“ atd. EHSV považuje iniciativy navržené Komisí pro pracovní program v oblasti zdanění za přiměřený. Jedná se o problémové oblasti při přeshraničních činnostech.

1.3 Díky opatrnému přístupu Komise jsou však čtenáři vystaveni tvrdé zkoušce. Popis jednotlivých skutečností je velmi stručný a výklad právní situace je také nejistý. Proto je nutno k úvahám Komise zaujmout spíše zásadní než konkrétní stanovisko. Z rozhovorů se zástupci Komise vyplynulo, že na sdělení je třeba pohlížet spíše jako na zprávu o rozsáhlé práci prováděné v Komisi.

1.4 V případě přeshraničních úlev za ztráty argumentuje Komise tím, že sice není ideální rozšiřovat vnitrostátní předpisy na přeshraniční situace, ale přesto to považuje za zlepšení. Jak z právního hlediska, tak z hlediska národního hospodářství je to nanejvýš pochybné, protože se tak prakticky prostřednictvím zahraničních podniků zavádějí předpisy platné v zemi původu podniku na území jiného státu. Různé právní a hospodářské problémy s kompenzací ztrát podniků fungujících přeshraničně by mohly být dlouhodobě vyřešeny pomocí společného základu pro daň z příjmu právnických osob (CCCTB). Protože Komise na této otázce spolupracuje s členskými státy ve zvláštní pracovní skupině, měla by se v této skupině soustředit na to, aby rychle našla řešení a aby se zabývala na základě těchto sdělení více ostatními problémy.

1.5 Komise se pokouší při svém zkoumání vyřešit problém, pro který alespoň toto sdělení neobsahuje žádnou analýzu s ohledem na rozsah problému a praktické dopady zavádění práva na přeshraniční kompenzace ztrát. Ve své argumentaci Komise navíc nezohlednila dostatečně možnost přenášení ztráty do dalších období. Přenášení ztráty přes hranice není totiž ve většině případů vždy potřebné.

1.6 Co se týče převodu nerealizovaných zisků podniků mezi členskými státy, nemůže být založen na případu týkajícím se pouze fyzických osob. Předpis, že při odchodu nesmí být požadována daň z kapitálu z nerealizovaných zisků, vede k vysokým požadavkům na informace. Spolupráce mezi daňovými úřady by měla zajistit, aby oba státy obdržely svůj zákonný podíl daní, pokud jsou tyto postupně zaplaceny. Existuje majetek, který je při odchodu přesunut, ale není nikdy odprodán, jako například nehmotný majetek, nebo majetek, který je prostě spotřebován. Popis těchto případů poskytnutý Komisí není jasný.

1.7 Obecně je důležité, rozšířit spolupráci a koordinaci v rámci daně z příjmu právnických osob. Zároveň musí být v oblasti daní podle zásady subsidiarity respektováno, že členské státy mohou přijímat samostatná rozhodnutí na základě vnitrostátních podmínek.

2. **Úvod**

2.1 Komise předložila 19. prosince 2006 tři sdělení ke koordinaci daňových politik členských států. Jedná se o jedno sdělení všeobecného charakteru a o dvě sdělení, v nichž jsou projednávány speciální otázky, a sice ztráty v přeshraničních situacích příp. oblast daní při odchodu. Těmito sděleními má být zlepšeno vzájemné působení mezi různými vnitrostátními daňovými systémy, avšak nemá být navržena harmonizace.

2.2 Sdělení se sice týkají přímých daní, zabývají se však téměř výhradně zdaněním podniků. Tato sdělení byla předložena, aby se na jedné straně našlo hladké řešení problémů při přeshraniční hospodářské činnosti, které je možno dlouhodobě vyřešit pomocí společného základu pro daň z příjmu právnických osob (CCCTB), a na druhé straně proto, aby se vyřešily problémy, které případně budou přetrvávat i po zavedení takového daňového základu.

2.3 EHSV se již vyslovil pro zavedení společného základu pro daň z příjmu právnických osob a uvádí některé zásady, které by měly platit v případě zavedení tohoto daňového základu ([1]).

2.4 Komise objasňuje, že při diskusi a návrzích nejde pouze o odstranění diskriminačních překážek pro podniky a riziko dvojího zdanění, ale také o ochranu daňového základu členských států.

3. **Koordinace systémů přímých daní členských států na vnitřním trhu, KOM(2006) 823 v konečném znění**

3.1 Koordinace zdaňování by se měla řídit podle názoru Komise těmito zásadami: odstranění diskriminace a dvojího zdanění, boj proti nezdanění a zneužívání spolu se snížením nákladů pro podniky a osoby, pro jejichž činnosti platí více daňových systémů. Problémy při neslučitelnosti dvou daňových systémů budou řešeny v první řadě dvoustrannými dohodami. Alternativně k tomu byla vyvinuta soudní řízení, aby se prozkoumalo, zda ustanovení jsou v souladu s právními předpisy Společenství. V souvislosti s daňovými předpisy, které by mohly být v rozporu s právními předpisy Společenství, je poukazováno mimo jiné na zdanění při odchodu, srážkové daně u dividend, vyrovnání ztrát v rámci koncernu a zdanění organizačních složek.

3.2 Evropský soudní dvůr neustále rozvíjí jurisdikci. Jedná se většinou o specifické případy, které lze zřídka obecně vykládat. Podle názoru Komise je nutný úplnější výklad jurisdikce. Těmito sděleními by Komise chtěla podpořit členské státy prostřednictvím řady iniciativ při hledání koordinovaných řešení.

3.3 Důležitým cílem pro Komisi je odstranění dvojího zdanění, které může být překážkou přeshraničních činností. Aby se zabránilo nezdanění a zneužívání, navrhuje Komise přepracovat jurisdikci v pracovní skupině s členskými státy. Ustanovení v této oblasti nejsou pouze rozdílná, ale musí také být používaná v 27 různých správních systémech. Komise hodlá prozkoumat, jak může být zlepšena spolupráce úřadů členských států.

3.4 Komise udává také témata pro budoucí sdělení, jako např. opatření k potírání zneužívání, kvalifikování cizího a vlastního kapitálu a k intenzivnímu využívání smírčího řízení u daňových sporů mezi členskými státy.

Poznámky

3.5 Ve svých poznámkách k těmto třem sdělením Komise Výbor potvrzuje, že podporuje vypracování společného konsolidovaného základu daně z příjmů právnických osob (CCCTB). Jedna ze zásad, na kterou EHSV ve svém stanovisku poukázal, říká, že konkrétních účinků může být dosaženo pouze pomocí povinného CCCTB. Ze strany politiků byly vyjádřeny obavy ohledně vypracování CCCTB. Podle názoru Výboru nemůže však být zpochybněn pokus dospět k tomuto základu daně. Je nezbytný pro fungující vnitřní trh z dlouhodobého hlediska. Také by mohl ulehčit provádění návrhů, které jsou uvedeny ve sděleních Komise. Samozřejmě mohou existovat různé názory na to, jak má být tento základ daně vypracován. Této diskusi však musí konkrétní návrh dát nový podnět.

3.5.1 Ve stanovisku k CCCTB EHSV poukázal na výhodu postupného předkládání návrhů, které mohou být uskutečněny již před dokončením hlavního návrhu. Výbor vidí v těchto sděleních Komise začátek prací tohoto druhu.

3.6 V tomto sdělení je Komise ve svých formulacích velmi zdrženlivá. „Komise by chtěla navrhnout některé iniciativy“. „Komise navrhuje v nejbližší budoucnosti přezkoumat tuto oblast ve spolupráci s členskými státy v rámci pracovní skupiny (…).“ „Je žádoucí přezkoumat obecněji způsoby, jimiž lze snížit náklady na přeshraniční shodu (…).“ Opatrný postoj Komise k daňovým otázkám je pochopitelný z důvodu negativního přístupu především ministrů financí. Pokud politici nejsou připraveni ke konstruktivní spolupráci, koordinaci a v případě nutnosti i harmonizaci (především v souvislosti s CCCTB), bude ESD i nadále institucí, která stanovuje, jak má vypadat interoperabilita daňových systémů jednotlivých členských států.

3.7 EHSV považuje iniciativy navržené Komisí pro pracovní program v oblasti zdanění v podstatě za přiměřený. Jedná se o problémové oblasti při přeshraničních činnostech. V souvislosti s návrhy, které Komise předloží, je důležité informovat, jaký význam mají tyto návrhy pro uskutečňování cílů v rámci lisabonské agendy.

([1]) Stanovisko EHSV k tématu „Vytvoření společného konsolidovaného základu pro daň z příjmu právnických osob v EU“, Úř. věst. C 88, 11.4.2006, s. 48.

3.8 Problémy, o kterých se hovoří ve všech třech sděleních, souvisejí především s přeshraniční podnikatelskou činností. Pouze sdělení o daních při odchodu se týká osob. EHSV souhlasí s tím, že debaty o vnitřním trhu a zdanění se mají soustředit především na podniky.

3.9 Když podnik zvažuje aktivitu v jiné zemi, má velkou potřebu získat informace o daňovém systému příslušné země. Je nutné, aby informace byly transparentnější a lépe přístupné. Komise může převzít důležitou úlohu jako spojovací článek k finančním úřadům členských států a u nich dostupných informací. Role Komise v rámci politiky hospodářské soutěže by zde mohla sloužit jako vzor.

3.10 Spolupráce a koordinace při zdanění podniků je nezbytně nutná. Komise sice hovoří o spolupráci a koordinaci, ale sdělení obsahují úvahy, které by v praxi mohly znamenat, že se bude třeba částečně vzdát samostatnosti členských států v daňové oblasti. Tohoto je třeba se v příštích konkrétních návrzích vyvarovat.

4. **Daňové zacházení se ztrátami v přeshraničních situacích, KOM(2006) 824 v konečném znění**

4.1 Zacházení s přeshraničními ztrátami podniků či skupin se zakládá především na rozsudku ESD v právní věci *Marks & Spencer*. Bez možnosti přeshraničních úlev za ztráty může být zdanění podniku s aktivitami v několika zemích vyšší než u podniku, jehož aktivity jsou vázány pouze na jednu zemi. Prostřednictvím jednotného konsolidovaného společného základu pro daň z příjmu právnických osob (CCCTB) by mohl být tento problém pro podniky s aktivitami v několika zemích vyřešen. V očekávání CCCTB navrhuje Komise různé postupy pro přeshraniční úlevy za ztráty v rámci jedné mateřské společnosti pro ztráty jedné dceřiné společnosti příp. v rámci podniku s provozy či pobočkami v jiných zemích.

4.2 Není možné popsat celkovou situaci v EU, neboť jednotlivé členské státy mají rozdílná pravidla.

4.3 Pro podniky s více částmi v jedné zemi lze provést úlevy za ztráty mezi částmi podniku. Dle schématu obsaženém ve sdělení je přeshraniční úleva za ztrátu sice ve většině případů možná, ne ovšem mezi všemi státy. ESD rozhodl, že záležitost jednoho podniku s více aktivitami v jedné zemi příp. jednoho podniku s aktivitami ve více členských státech musí být řešena stejným způsobem. Z tohoto důvodu vyplývají dle názoru Komise úlevy za ztráty ze svobody usazování.

4.4 U skupin (mateřská – dceřiná společnost) je ve většině členských států úleva za ztrátu možná v rámci jednoho státu. U dceřiných společností v jiných státech je to možné pouze ve výjimečných případech. O tento případ se jedná ve věci *Marks & Spencer*. Rozsudek zněl, že ztráty mohou být u mateřské společnosti vyrovnány pouze tehdy, jestliže byly vyčerpány všechny možnosti pro zohlednění ztrát v zemi, ve které má dceřiná společnost sídlo. Úleva za ztrátu může být uskutečněna pouze do úrovně mateřské společnosti. Kromě toho musí být časově vymezená.

4.4.1 Podniky v rámci jedné skupiny společností jsou právně oddělené jednotky a zdaňování probíhá odděleně. 19 členských států zavedlo ovšem systémy pro společné zdanění v celé skupině v rámci jedné země. Většina slučuje celkové zdanění, u některých existuje pouze možnost úlev za ztráty. Samozřejmě jsou zapotřebí zvláštní ustanovení v případě, že má být uznána přeshraniční úleva za ztrátu, neboť výsledky jsou zdaněny dle rozdílných systémů. V souladu s tímto existují v jednotlivých členských státech rozdílná pravidla. Prostřednictvím CCCTB by mohly být pro podniky s aktivitami v několika zemích všechny tyto problémy vyřešeny. Komise chce dosáhnout společného, časově omezeného řešení v otázce přeshraničních úlev za ztráty v rámci skupin.

Poznámky

4.5 Ve sdělení se sice jedná o úlevy za ztráty, východiskem je ovšem ze zřejmých důvodů projednání zdanění zisků. Nejlepším východiskem by bylo formálně zřejmé pojednání zdanění zisků a úlev za ztráty v témže dokumentu. Úlevy za ztráty nemohou být projednávány odděleně od zdanění zisků. Z důvodu, že se Komise soustředí na možnost přenesení ztráty do jiné země, nebyla pojednána druhá možnost financování ztráty, kterou představují interní příspěvky skupiny (intra-group contributions). Pokud tyto intra-group contributions musejí být vyplaceny před zaplacením daně ze zisku, má to stejný daňový účinek jako převod ztráty.

4.6 S odůvodněním, že pro podnik činný v několika zemích mají platit stejná pravidla jako pro podnik s aktivitami v jedné zemi, se problém řeší pouze z poloviny. Komise by chtěla, aby pro podniky s přeshraniční činností platilo totéž. Jelikož jednotlivé členské státy mají rozdílné předpisy pro kompenzaci ztrát, vznikají tímto nové rozdíly mezi podniky. Pokud podnik pochází ze země, ve které je povolena přeshraniční úleva za ztráty a může tato pravidla využívat v zemi, ve které se kompenzace ztrát mezi mateřskou dceřinou společností nepřipouští, vzniká tím rozdíl mezi vnitrostátními a zahraničními podniky. Dokud platí rozdílné předpisy, není možné, aby se zacházelo se všemi třemi druhy podniků stejně, stejné zacházení je pouze přesunuto. Stejné zacházení v rámci právních předpisů, které dříve platilo pro všechny společnosti činné v jedné zemi, se stává stejným zacházením se všemi podniky, které pocházejí z jedné země, a to nezávisle na tom, jaké aktivity vykonávají. Jinak řečeno se předpisy o převodu ztráty přenášejí z jedné země do jiné země, a to přes dceřiné společnosti či pobočky v této zemi. To nelze připustit. V analýze Komise se nehovoří o možných dopadech na podniky, které nepracují přeshraničně.

4.6.1 Komise argumentuje, že sice není ideální rozšiřovat vnitrostátní předpisy na přeshraniční situace, ale přesto to považuje za zlepšení. Jak z právního hlediska, tak z hlediska národního hospodářství je toto nanejvýš pochybné, protože se tak prakticky prostřednictvím zahraničních podniků zavádějí předpisy platné v zemi původu podniku na území jiného státu. Z negativních dopadů, které Komise uvádí pro případ, že není možná přeshraniční úleva za ztráty, patří dle Výboru k nejzávažnějším problémy v souvislosti se založením podniku. V počáteční fázi podnikání jsou ztráty běžné. V této fázi neexistují ovšem žádné možnosti, jak by tyto ztráty mohly být kompenzovány zisky v zemi původu podniku. To odrazuje od zakládání podniků v nových zemích. Unést tyto počáteční náklady je kromě toho nejtěžší pro malé a střední podniky. Uvedené problémy se týkají samozřejmě i domácích podniků, protože tyto problémy nejsou příznačné pouze pro pobočky v zahraničí.

4.7 Ve své argumentaci Komise navíc nezohlednila dostatečně možnost přenášení ztráty. Přeshraniční přenos ztráty není totiž ve většině případů vždy nutný. Rozdíl mezi přenosem ztráty v rámci jedné země a úlevou mezi více zeměmi spočívá v časovém aspektu. Při přeshraniční úlevě za ztrátu může být ztráta přímo započítána proti zisku. Vyvstává zde následující otázka: Může být obtížné hledání řešení, které je nutné pro zaručení přeshraniční úlevy za ztrátu v rámci EU, zdůvodněno výhodou, kterou skýtá úleva za ztrátu přímo v roce vzniku ztráty? Ztráty mohou být financovány prostřednictvím „intragroup contributions“ jako mimořádné přechodné platby. Problém, který se Komise pokouší řešit, možná není zdaleka tak velký, jak vypadá. Komise by měla do své analýzy zahrnout přeshraniční kompenzace ztrát a úlevu za ztrátu během delšího období jako alternativu pro přeshraničně činné podniky, místo aby se soustředila pouze na jeden postup.

4.8 Dále neobsahuje alespoň toto sdělení žádnou analýzu s ohledem na rozsah problému a praktické dopady zavádění práva na přeshraniční kompenzace ztrát. Je nezbytné, aby tato analýza byla provedena předtím, než budou povoleny přeshraniční kompenzace ztrát.

4.9 Komise při líčení právní situace, kdy úleva za ztrátu musí být povolena na základě svobody usazování při činnosti provozoven či poboček v jiných členských státech, neuvádí, jestli má být úleva časově omezená či nikoliv. Zdá se, že v současné době existuje pouze časově omezená úleva za ztrátu. Je třeba důrazně poukázat na to, že je toto doporučováno.

4.10 Komise chce omezení, ke kterým došlo v případě *Marks & Spencer*, použít jako směrodatné ukazatele pro budoucí návrhy opatření. EHSV považuje za nutné také to, aby se při vypracovávání budoucích návrhů dbalo na to, aby bylo minimalizováno riziko vyhýbání se daňovým povinnostem v souvislosti s úlevou za ztrátu.

4.11 Komise již dříve předložila návrhy, které připouštějí úlevu za ztráty v roce po převodu ztráty. Ztráty budou převedeny mateřskou společností tehdy, až budou existovat zisky, se kterými mohou být započítány. Toto se zdá být nejlepším postupem, neboť daňové základy budou jen takto časově omezeně přenositelné mezi zúčastněnými zeměmi.

4.12 Probíhají-li pokusy o řešení problémů v souvislosti s přeshraniční úlevou za ztrátu bez zavedení CCCTB, vzniká tak horizontální problém, který Komise zřejmě nedostatečně zohlednila. Jak je možné vědět, která ztráta může být přenesena za hranice, když se zisky a ztráty v obou zemích zakládají na rozdílných výpočtech daňového základu? Tak nebude možné se shodnout, jak vysoká ztráta skutečně je. Stručně řečeno: jednotlivé právní a hospodářské problémy s přeshraniční úlevou za ztráty jsou zřejmě dlouhodobě řešitelné pouze pomocí CCCTB. Pokud tato otázka bude dostatečně rychle vyřešena, lze doporučit, aby se Komise zabývala podrobněji jinými problémy, o kterých se hovoří v těchto sděleních.

5. Zdanění při odchodu a potřeba koordinace daňových politik členských států, KOM(2006) 825 v konečném znění

5.1 Komise je názoru, že by měly v rámci jednoho státu a mezi různými státy platit stejné předpisy pro odklad platby daně, pokud se převádí nerealizovaný zisk mezi podniky. S tímto vznikají ovšem problémy, protože předpisy pro zdanění nerealizovaných zisků se od sebe liší. Kromě odlišných předpisů může vést k nezdanění či dvojímu zdanění fakt, že výměna informací mezi berními úřady a podniky či osobami je nedostatečná. Komise uvádí příklady, jak může být zlepšena koordinace předpisů členských států. Zbývá ještě hodně práce, než budou vyřešeny všechny problémy.

5.2 Komise opírá svá odůvodnění o případ fyzické osoby ([2]), kterému byl nerealizovaný zisk při jeho přestěhování ze země zdaněn, zatímco osoby, které mají v zemi dále své bydliště, platí daně teprve když jsou zisky realizovány. ESD rozhodl, že tento rozdíl je v rozporu s ustanoveními Smlouvy o ES o volném pohybu osob. Vyvstává zde ještě další problém: stát, ve kterém ke zisku došlo, přichází o daňový příjem. Bez zvláštních předpisů připadnou tyto daňové příjmy v momentě, kdy budou realizovány zisky, té zemi, do které bylo převedeno bydliště. ESD dospěl k závěru, že je přípustné, aby při změně bydliště bylo požadováno daňové přiznání, které bude sloužit jako základ pro rozdělení zdanění při realizaci zisků.

([2]) Právní věc C-9/02, Hughes de Lasteyrie du Saillant vs. Ministère de l'Économie, des Finances et de l'Industrie, Úř.věst. C 94, 17.4.2004, s. 5.

5.3 Většina členských států se již podrobila rozhodnutí ESD a zrušila daň při odchodu. Nejistota panuje s ohledem na skutečnost, jakým způsobem nebo dokonce jestli vůbec má část budoucího zdanění připadnout státu, ze kterého bylo převedeno bydliště. Komise prosazuje systém, podle kterého by stát, do kterého bylo převedeno bydliště, poskytl srážku daně za tu část zisku, která vznikla před převedením bydliště. Což předpokládá, že berní úřady obou příslušných zemí budou koordinovat zdanění. Komise dále vykládá rozsudek ESD, který se týkal jedné osoby, takovým způsobem, že platí i pro podniky, které převádějí nerealizované zisky.

5.4 Zvláštním případem jsou státy náležející k Evropskému hospodářskému prostoru či k EFTA, ve kterých sice platí volný pohyb osob, ale ne daňové předpisy EU. Zde si Komise myslí, že lze při odchodu požadovat zaplacení daní, aby tak zemi, ze které bylo převedeno bydliště, byly zajištěny daňové příjmy, pokud nebudou stanoveny v rámci bilaterálních dohod žádné jiné postupy.

Poznámky

5.5 Když Komise projednává různé případy přesunu majetku z nerealizovaných zisků mezi podniky, zdá se být právní situace více nejistá než v případě fyzických osob. Komise zakládá svůj výklad v souvislosti s podniky na rozsudku, který platí pro soukromé osoby. Rozsudek týkající se soukromých osob ovšem nemůže být bezprostředně uplatnitelný na podniky. Proto musí Komise svou analýzu rozšířit o problémy, se kterými jsou konfrontovány podniky.

5.6 Je zapotřebí podrobných vysvětlení k tomu, jaký případ dle Komise platí pro různé skutečnosti – mateřská a dceřiná společnost, pobočky příp. provozovny. Po prostudování popisů ve sdělení Komise vyvstává mj. otázka, zda rozdílné zacházení s nerealizovanými zisky má být skutečně závislé na tom, jaký vztah existuje mezi zúčastněnými podniky.

5.7 Předpis, že při odchodu nesmí být požadována daň z kapitálu z nerealizovaných zisků, vede k vysokým nárokům na informace. Skutečnost, že informace o tom, že majetek nebyl prodán, má být poskytována každoročně až do prodeje majetku, se zdá být nepřiměřená. Místo toho by měla spolupráce mezi daňovými úřady zajistit, aby oba státy obdržely svůj zákonný podíl daní, pokud jsou tyto postupně zaplaceny.

5.8 Existuje majetek, který je sice při odchodu přesunut, ale není nikdy odprodán, jako například nehmotný majetek, nebo majetek, který je prostě spotřebován. Popis těchto případů poskytnutý Komisí není dostatečně jasný. Jak má členský stát, z něhož majetek pochází, získat daně za nerealizované, dříve existující zisky, když nesmějí být vybrány při přesunu?

V Bruselu dne 26. září 2007

předseda

Evropského hospodářského a sociálního výboru

Dimitris DIMITRIADIS